

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **JUDr. J. P.**, advokátka, se sídlem Wellnerova 3 A, Olomouc, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, zastoupené JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Školská 12, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2007, sp.zn. K 44/06, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 7 Ca 75/2008 – 36,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 7 Ca 75/2008 – 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 7 Ca 75/2008 – 36 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího senátu její kárné komise ze dne 12. 9. 2007, sp.zn. K 44/06, pro vady řízení a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím odvolacího senátu kárné komise žalované bylo jako nepřiměřeně přísné zrušeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované ze dne 30. 6. 2006, sp.zn. K 44/06, již byl žalobkyni uložen dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 3 roky, s tím, že odvolací senát kárné komise žalované při nezměněném výroku o vině současně žalobkyni nově uložil jako kárné opatření dočasný zákaz výkonu advokacie na dobu 18 měsíců.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo žalobkyni správně doručeno, neb jí v rozporu s § 55e odst. 2, 3 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) nebylo doručeno do vlastních rukou. Rozhodnutí převzala advokátka JUDr. Slívová, sídlící na stejné adrese, která převzetí označila razítkem žalobkyně. K převzetí písemnosti však nebyla zmocněna písemnou plnou mocí. Žalobkyně přitom byla pro účely doručení nesprávně označena, bylo také uvedeno její povolání advokáta. Řízení tak trpělo podstatnou vadou, jež měla vliv

na postavení žalobkyně v řízení a tedy i na správnost rozhodnutí. Proto napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka namítá, že podstatou odůvodnění rozsudku je názor, že žalobkyni nebylo platně doručeno kárné rozhodnutí a tím byla poškozena její práva. K tomu poukazuje na skutečnost, že žalobkyně do předmětného kárného rozhodnutí podala odvolání, v němž reagovala na obsah kárného rozhodnutí na základě jeho znalosti. V tomto smyslu proto stěžovatelka nemůže souhlasit s názorem, že bylo porušeno právo žalobkyně na podání odvolání do rozhodnutí na základě znalosti jeho obsahu. Rozhodnutí bylo doručováno do sídla kárně obviněné advokátky (žalobkyně), jak ukládá § 55e zákona o advokacii. Advokát přebírá poštu ve svém sídle způsobem, jaký si na svoji odpovědnost zařídí. Jde o přebírání pošty, která se týká jak klientů advokáta, tak advokáta samotného. V daném případě advokátka svěřila své razítko sousedící advokátce, která poštu převzala a dodejku opatřila otiskem tohoto razítka. Žalobkyni, která tvrdila, že zásilku s kárným rozhodnutím neměla účinně k dispozici, byla doručena kopie rozhodnutí s doložkou právní moci. Žalobkyně se nedožadovala originálu, sepsala a podala odvolání na základě znalosti obsahu kárného rozhodnutí. Odvolací kárný senát podané odvolání nezamítl pro opožděnost, ale meritorně o něm rozhodl. Okolnost, zda kárně obviněná psala své odvolání na základě originálu kárného rozhodnutí nebo jeho kopie neměla na využití jejích práv v odvolacím řízení vliv. Opačný názor musí stěžovatelka považovat za velmi formalistický. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s názorem, že zásilka pro kárně obviněného advokáta má být označena pouze jeho jménem a příjmením a adresou sídla, nikoliv však označením „advokát“. Zákon o advokacii (§ 55e) ukládá takovéto zásilky doručovat advokátovi do jeho sídla. Závěrem stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a žalobkyni uložil povinnost nahradit žalované náklady řízení. Pokud jde o návrh na náhradu nákladů řízení, stěžovatelka si je vědoma názoru týkajícího se zastupování ČAK advokátem, nicméně poukazuje na to, že součástí nákladů je i soudní poplatek, který je vynakládán bez ohledu na to, zda je či není žalovaná zastoupena.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nijak nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Z doručenky obsažené ve správním spisu je zřejmé, že kárné rozhodnutí I. stupně bylo adresováno žalobkyni do jejího sídla výkonu advokacie, s tím, že v adrese bylo také uvedeno označení „advokátka“. Převzetí zásilky je na doručence potvrzeno razítkem žalobkyně a podpisem, u něhož je hůlkovým písmem připsáno „SLÍVOVÁ MILENA“. Takto byla zásilka doručena a převzata dne 1. 9. 2006. Ze spisu dále vyplývá, že přípisem ze dne 27. 9. 2006, doručeným žalobkyni dne 17. 10. 2006, byla žalobkyně vyzvána k úhradě nákladů kárného řízení, ukončeného rozhodnutím ze dne 30. 6. 2006, jehož výrok byl v daném přípisu výslovně rekapitulován. Žalobkyně poté kontaktovala žalovanou s tím, že jí žádné rozhodnutí nebylo doručeno. Po nahlédnutí na doručenkou uvedla, že JUDr. Milena Slívová, jež zásilku převzala, je advokátkou se sídlem na stejné adrese jako žalobkyně. Dále uvedla, že v den doručování byla nemocná, její sekretářka měla volno a JUDr. Slívová neměla oprávnění poštu převzít. K užití svého razítka na dodejce žalobkyně uvedla, že všechna razítka jsou u sekretářky a JUDr. Slívová tam měla přístup. Proč převzatou zásilku s kárným rozhodnutím JUDr. Slívová žalobkyni

nepředala, jak lze snad dovodit z tvrzení žalobkyně, že jí rozhodnutí nebylo doručeno, a zda si žalobkyně poté, co přinejmenším takto zjistila, že zásilku převzala JUDr. Slívová, tuto zásilku u ní vyžádala, z obsahu spisu dovodit nelze. Stejně tak ze spisu nevyplývá, jak měla žalobkyně na uvedený den, kdy byla dle svého tvrzení nemocná a sekretářka měla volno, zajištěno přebírání pošty. Co však ze spisu dále vyplývá, je, že žalobkyně podala dne 24. 10. 2006 proti kárnému rozhodnutí odvolání, s tím, že odvolání doplní po obdržení rozhodnutí kárné komise. Následně, dne 26. 10. 2006, byla žalovanou zaslána žalobkyni kopie rozhodnutí s již vyznačenou právní mocí. Přípisem ze dne 18. 12. 2006 žalobkyně odvolání doplnila. Odvolací orgán vyhodnotil podané odvolání jako včasné, od předchozího vyznačení právní moci rozhodnutí abstrahoval, odvolání projednal a žalobou napadeným rozhodnutím, ze dne 12. 9. 2007, o odvolání rozhodl tak, jak je shora uvedeno, tj. dočasný zákaz výkonu advokacie žalobkyni na dobu 3 roky nahradil, při nezměněném výroku o vině, dočasným zákazem výkonu advokacie na dobu 18 měsíců.

Z odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že soud nezjišťoval, zda a kdy JUDr. Slívová převzatou zásilku žalobkyni předala, stejně jako nezjišťoval, zda JUDr. Slívová byla k přebírání zásilek adresovaných žalobkyni zmocněna písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem, a zda se JUDr. Slívová případně takovou plnou mocí při přebírání předmětné zásilky prokazovala. Dále Nejvyšší správní soud shledal, že v odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze je mj. uvedeno, že uložený trest nelze považovat za nepřiměřený.

Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že byla poškozena práva žalobkyně v důsledku toho, že jí nebylo kárné rozhodnutí řádně doručeno. Nejvyšší správní soud dává stěžovatelce za pravdu.

K tomu je třeba především uvést, že jakkoliv se s ohledem na § 55e odst. 2, 3 zákona o advokacii, jeví pochybením, že žalobkyni nebylo kárné rozhodnutí I. stupně doručeno do vlastních rukou (což je třeba vztáhnout k doručování dne 1. 9. 2006), toto pochybení bylo nesporně zhojeno dalším postupem žalované, který vyústil v meritorní projednání odvolání žalobkyně, poté, co je podala a po prokazatelném a jí samotnou nezpochybnovaném seznámení se s obsahem rozhodnutí (po zaslání kopie rozhodnutí žalobkyni ze strany žalované) doplnila, a to bez ohledu na běh odvolací lhůty, vztáhnutelné k doručení rozhodnutí do jejího sídla výkonu advokacie dne 1. 9. 2006. Podání odvolání a jeho projednání žalobkyni vzdor rozporovanému doručení kárného rozhodnutí I. stupně upřeno nebylo, a v tomto smyslu proto žalobkyně poškozena na procesních právech být nemohla a také nebyla. Na tom nic nemění ani skutečnost, že při opakovaném doručování kárného rozhodnutí byla žalobkyni zaslána toliko jeho identická kopie. Za situace, kdy Městský soud v Praze mj. shledal, že uložený trest rozhodnutím odvolacího orgánu nelze považovat za nepřiměřený, nelze pak uvažovat ani o tom, že by žalobkyně byla zkrácena na svých právech rozhodnutím samotným. Za tohoto stavu věci lze skutečnost, že kárné rozhodnutí nebylo žalobkyni při doručování dne 1. 9. 2006 fakticky doručeno do vlastních rukou, a při jeho opakovaném doručování, poté co na jeho vydání a obsah odkazoval přípis žalované ze dne 27. 9. 2006, žalobkyni doručeno dne 17. 10. 2006, byla žalobkyni zaslána dne 26. 10. 2006 ještě, či „jen“, jeho identická kopie, s ohledem na všechny okolnosti případu, považovat v krajním případě toliko za vadu řízení, která „nakonec“ neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Opačný názor by i Nejvyšší správní soud (shodně se stěžovatelem) považoval za značně formalistický. Ostatně i zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v § 84, který se na dané řízení sice bezprostředně nepoužije, jako svým způsobem obecný princip stanoví, že neoznámení rozhodnutí nemůže být překážkou podání odvolání tam, kde se účastník s obsahem předmětného rozhodnutí prokazatelně seznámil.

Městský soud v Praze přitom za pochybení stěžovatelky, jemuž se tato brání výslovnou stížnostní námitkou, označil také skutečnost, že v adrese zásilky bylo uvedeno „advokátka“, což neumožnilo rozlišit odlišný způsob doručení (při přebírání pošty, která se týká klientů advokáta, a při přebírání pošty, která se týká advokáta samotného). Nejvyšší správní soud, stejně jako stěžovatelka, názor, že se jednalo o pochybení, nesdílí. Ostatně v tomto směru již příslušný právní názor vcelku jednoznačně zaujal Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 28. 11. 2008, č.j. II. ÚS 1553/08, když při řešení obdobné otázky uvedl: *Námítky stěžovatele obledně způsobu doručování písemností do vlastních rukou v kárném řízení vedeném orgány České advokátní komory nemají žádné opodstatnění. Smyslem úpravy doručování do vlastních rukou je zajistit bezpečné doručení zásilky subjektu, jemuž je určena. V řízení před kárnými orgány komory vystupuje jako kárné obviněný pouze advokát nebo advokátní koncipient, tedy nikoliv jakákoliv fyzická osoba, neboť kárné pravomoci komory nikdo jiný nepodléhá. Označení subjektu řízení vedle uvedení jména též slovy "advokátní kancelář" nebo "advokát" má proto své zásadní opodstatnění, neboť jde o vyjádření podmínky účastenství v kárném řízení. Argumentace stěžovatele, že v kárném řízení vystupoval jako prostá fyzická osoba bez vazby na profesní postavení advokáta, je proto nesprávná. Pokud by totiž nebyl advokátem, nemohlo by být kárné řízení proti němu vůbec zahájeno, a pokud by jím přestal být v průběhu kárného řízení, muselo by být proti němu zastaveno. Způsob doručování zásilek určených do vlastních rukou advokáta do sídla jeho kanceláře lze označit za zcela bezpečný způsob doručování, neboť jde o profesionální zařízení, které musí být kvalifikovaně obsazeno osobami dostatečně poučenými, jak s takovými zásilkami naložit. Nedostatky v činnosti kanceláře advokáta z hlediska nakládání se zásilkami jdou k jeho tíži, neboť má profesní povinnost správnou funkci svého profesionálního zařízení zabezpečit, jinak by se vystavoval kárnému řízení. Námítky stěžovatele, že takový způsob doručování, jde-li o kárné řízení, je neetický, protože se s obsahem zásilky mohou seznámit jeho podřízení zaměstnanci, rovněž nemůže obstát. Je totiž na něm, jak si ve své kanceláři zařídí způsob otevírání zásilek a tím i zpřístupnění jejich obsahu dalším osobám.* Ve spojení s tímto právním názorem pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobkyní tvrzené pochybení, že jí nebylo kárné rozhodnutí I. stupně, při doručování dne 1. 9. 2006, doručeno do vlastních rukou, je ještě více relativizováno, což jen podporuje a potvrzuje již výše vyvozený závěr Nejvyššího správního soudu, že žalobkyně nebyla v důsledku předmětného doručování kárného rozhodnutí I. stupně poškozena na svých hmotných právech, a realizované doručování nemělo vliv na správnost rozhodnutí.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je Městský soud v Praze shora vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu v odůvodnění tohoto rozsudku vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.)

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu